

Willem Dafoe — starring — Bria Vinaite — Brooklyn Prince

Welcome to a magical kingdom

The Florida Project

a film by Sean Baker

PROUDLY

FILMMAGIE

onafhankelijk, kritisch filmtijdschrift

Inhoud

Generiek	3
Bekroningen	4
Regisseur	5
Inhoud	6
Sociaal-realistische film	6
Beeld van armoede in Amerika	7
Sterk bij de realiteit aanleunende fictie	7
Geen rauw drama, maar een positieve kijk	8
Film gemaakt vanuit het perspectief van kinderen	8
Uitstekende acteurs aan het werk	9
Een eigen visuele stijl	10
Persspiegel	11

Generiek

Regie: Sean Baker

Scenario: Sean Baker, Chris Bergoch

Fotografie: Alexis Zabe

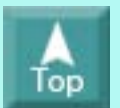
Montage: Sean Baker

Muziek: Lorne Balfe

Vertolking: Brooklynn Prince (Moonie), Bria Vinaite (Halley), Willem Dafoe (Bobby), Christopher Rivera (Scooty), Mela Murder (Ashley), e.a.

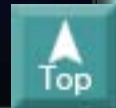
Duur: 111 minuten

VS – 2017

Bekroningen

[Lees meer](#)

Regisseur

De Amerikaanse regisseur, cameraman, scenarioschrijver, monteur en producer Sean Baker (°26 februari 1971) groeide op in Summit, New Jersey. Hij studeerde aan de Gill St. Bernard's High School en behaalde een diploma in filmstudies aan de Universiteit van New York. In 2000 debuteerde hij met de *Four letter words* film die hij niet alleen regisseerde, maar waarvoor hij ook het scenario schreef en de montage op zich nam. In 2004 volgde *Take Out*, een film waarvan hij co-regisseur, -scenarioschrijver, -monteur en -producer was. Hoewel deze film zijn première kende op het Slamdance Film Festival van 2004, duurde het tot 2008 voor de film een beperkte release kreeg. In *Prince of Broadway* (2008) volgt hij een straatzwendelaar in New York. Ook bij het maken van deze film nam hij verschillende taken op zich. Niet alleen regisseerde en schreef hij de film, maar hij was eveneens cameraman, monteur en co-producer. De film kende zijn première op het Filmfestival van Los Angeles, maar ook nu moest er gewacht worden op een beperkte release die er pas in 2010 kwam. Het scenario voor zijn vierde film, *Starlet* (2012) schreef hij samen met Chris Bergoch, met wie hij (tot nu toe) ook de scenario's voor zijn volgende films zou schrijven. In deze film heeft hij het over de ongewone vriendschap tussen twee vrouwen die in Californië in de San Fernando Vallei wonen, namelijk de 21-jarige Jane en de 85-jarige Sadie. In 2015 volgde *Tangerine*, een film over een transgender sekswerker. Het ongewone en baanbrekende aan deze film is dat hij opgenomen werd met drie iPhone 5s smartphones. Duivel-doet-al Baker was bij deze film niet alleen regisseur maar ook co-scenarist (met Bergoch), co-cameraman, monteur en co-producer. Net als zijn vorige films kende *Tangerine*, die in première ging op het Sundance Film Festival, heel wat succes.

Voor het kledingmerk Kenzo draaide Baker in 2016 de kortfilm (12') *Snowbird* waarin het merk zijn lentecollectie voor dames en heren werd voorstelde.

Zijn jongste film is *The Florida Project* (2017) die voorgesteld werd in de Quinzaine des Réalisateurs van het Filmfestival van Cannes 2017. Bij deze film schreef Baker samen met Bergoch het scenario, voerde hij de regie en verzorgde hij de montage. De film werd een groot succes en werd door de National Board of Review en door het American Film Institute verkozen als een van de tien beste films van 2017. Uit deze film spreekt een sterk sociaal engagement, niet toevallig noemt hij Ken Loach zijn voorbeeld: “*Kes’ was een belangrijke inspiratiebron voor ‘The Florida project’. Ken Loach is mijn held. Hij heeft zijn hele carrière lang sociopolitieke thema’s aangesneden. En toch altijd met humor. Dat evenwicht probeer ik in mijn films ook te bewaren.*” (Uit een interview in De Morgen van 16/01/18)

Naast zijn werk als filmregisseur is Baker ook nog actief bij de televisie waar hij een van de originele makers is van de langlopende sitcom show *Greg the Bunny* (2005-2006) en de spin-off ervan, *Warren the Ape* (2010).

Inhoud

De 6-jarige Moonee woont met haar moeder Halley in een motel in de schaduw van Disney World Florida. De zomervakantie is net begonnen en Moonee vult haar dagen door samen met haar vriendjes het terrein te verkennen en kattenkwaad uit te halen. Haar 22-jarige moeder doet ondertussen haar best om zo goed ze kan voor haar te zorgen, maar wil ondertussen als twintiger ook gewoon wat lol kunnen beleven. Daarbij redt Moonee zich verder prima. Motelmanager Bobby lijkt de enige volwassene in de omgeving te zijn die de kinderen in het gareel probeert te houden, totdat het echte leven Halley inhaalt en ze de harde realiteit onder ogen moet komen.

Sociaal-realistische film

- In essentie is *The Florida project* sociaal-realistische cinema in de trant van de gebroeders Dardenne, met een bewogen camera die zich richt op de mensen aan de onderkant van de samenleving. Maar de uitwerking blijft mijlenver van wat bij mindere goden soms neerbuigend miserabilisme kan zijn. Aan de oppervlakte trakteert *The Florida project* op kattenkwaad en de verlepte tieten van de zonnekloppende buurvrouw, maar alleen om nog scherper de alomtegenwoordige armoede te zien, in al haar felle kleuren. En net door al die ogenschijnlijke lichtheid, breekt je hart. (Jeroen Struys in De Standaards van 16/01/18)

Beeld van armoede in Amerika

- Met veel respect en zonder het er ostentatief in te wijven toont Sean Baker dat de Amerikaanse staat, met zijn falende sociale zekerheid, arme mensen niet de kans geeft uit te groeien tot zelfredzame volwassenen. En zolang dat niet het geval is, zal ook Moonie hetzelfde lot beschoren zijn. (Lieven Trio in De Morgen van 16/01/18)

- Het is misschien wel de vrolijkste film ooit over armoede, en daar komt hij mee weg omdat de wereld wordt gezien vanuit de ogen van een kind van zes, vastberaden om spelplezier te beleven. De kinderen zijn naïef genoeg om de ruzies van de volwassenen boven zich te laten passeren en creatief genoeg om het beste van niets te maken. (Jeroen Struys in De Standaard van 16/01/18)

Sterk bij de realiteit aanleunende fictie

- De film van Sean Baker is fictie, maar de regisseur en zijn co-scenarist Chris Bergoch hoefden hun fantasie nauwelijks te gebruiken. Ook in werkelijkheid worden de budgetmotels rondom Orlando bevolkt door arme Amerikanen die zich geen ander dak boven hun hoofd kunnen veroorloven. Permanente bewoning is niet toegestaan, maar veel moteleigenaren knippen een oogje dicht, zolang de wekelijkse rekening maar wordt betaald. (Pauline Kleijer in De Volkskrant van 07/01/18)

- Sean Baker zegt over de verankering van de film in de realiteit:

“Het idee komt van mijn coscenarist Chris Bergoch. Zijn moeder woont in Orlando en het was hem opgevallen dat de goedkoopste motels in de wijde omgeving van Disney World geen toeristen meer herbergen maar kwetsbare mensen in een precare situatie. Die is ontstaan door de recessie en de vastgoedbubbel van een jaar of tien geleden. Ondertussen leven er kinderen die nooit anders geweten hebben. Als echte journalisten verdiepten we ons in woningnood, sociaal-

economisch weefsel, sociale voorzieningen... We zijn meermaals ter plaatse geweest om met de bewoners en de motelmanagers te praten. We hebben echt de tijd genomen om de werking van die microkosmos te begrijpen. Dat is de enige manier om je film te verankeren in de realiteit. De details maken het verschil: welk taaltje wordt er gesproken, wanneer helpen die mensen elkaar, wat leidt tot ruzie, hoe gaan de motelmanagers met hun speciale gasten om?” (Uit een interview met Sean Baker in Knack Weekend)

Geen rauw drama, maar een positieve kijk

- En toch bevat deze film geen spoor van het miserabilisme waar heel wat andere sociale drama's onder kreunen. De toon blijft (grotendeels) zonnig en rebels. De camera hobbelt niet rauw op de schouder, maar zwaait filmisch over de grond. (...) *The Florida Project* vertoont bepaalde gelijkenissen met *I, Daniel Blake* van Bakers grote voorbeeld Ken Loach, maar dan wel zonder het geheven vingertje, en zonder de sentimentele arbeidersheroïek. Dit is geen heiligenportret. En dat hoeft het duidelijk ook niet te zijn om je te ontroeren. (Lieven Trio in De Morgen van 16/01/18)

- Van miserabilisme is, ondanks de sombere setting en thematiek (werkloosheid, kinderverwaarlozing, armoede) bijgevolg geen sprake. Daarvoor is Bakers popartesthetiek te zonnig en te fleurig, en zijn kijk op de personages te gevoelig en empathisch. (Dave Mestdach in Knack Focus van 17/01/18)

Film gemaakt vanuit het perspectief van kinderen

- Baker kiest ervoor om deze wereld van ongelijkheid te laten zien vanuit het perspectief van de kinderen. Er wordt vaak gekozen voor een laag camerastandpunt en in sommige scènes laat hij bewust niet zien wat de volwassenen doen door de camera bij Moonee te houden. Hierdoor vul je veel zelf in, waardoor je nog meer betrokken raakt bij het verhaal. (Michelle Iwema in Filmtotaal)

- Door de ogen van een kind kunnen sprookjes blijven bestaan. *The Florida Project* is een ontroerende ontdekkingstocht van dat verhullende perspectief. De film is ironisch, zoekt het audiovisuele contrast regelmatig op, maar de authenticiteit van de *child gaze* komt nooit in het geding. In het land van mogelijkheden mag vaker op deze manier in de

maatschappelijke spiegel worden gekeken. (Tim Bouwhuis in Filmvandaag van 07/02/18)

- Wat de film wel doet is consequent de kant en het perspectief van het meisje kiezen. Er is bijna geen shot dat niet op haar ooghoogte is gefilmd. In een lome stroom van zomerse gebeurtenissen volgen we haar als ze met haar vriendjes Scooty en Jancey kattenkwaad uithaalt, hotelmanager en vaderfiguur tegen wil en dank Willem Dafoe het leven zuur maakt, door dik en dun haar werkeloze moeder trouw blijft. Maar ook als de eerste barstjes in dat mateloze vertrouwen zichtbaar worden. (Dana Linsen in nrc van 06/02/18)

Uitstekende acteurs aan het werk

- De gekozen stijl heeft bijna wat weg van een documentaire, mede dankzij het natuurlijke spel van de acteurs. Brooklynn Prince is ontwapenend als de kleine Moonee. Ze is niet altijd schattig en je kunt zien aankomen dat ze een behoorlijke lastpak zal worden. Maar juist die dimensies binnen dat kleine personage maken haar rol zo mooi. Nieuwkomer Bria Vinaite als jonge moeder Halley is eveneens goed, maar van de volwassenen steelt Willem Dafoe de show. Een prachtige scène waarin hij een pedofiel denkt te spotten op het terrein wordt prachtig opgebouwd en vormt het moment dat zijn personage (waar je tot dan toe niet veel over te weten bent gekomen) echte diepgang krijgt. Hij is dan ook absoluut een waardige kandidaat om de Oscar voor beste mannelijke bijrol in ontvangst te nemen. (Michelle Iwema in Filmtotaal)

- Helpt daar een meer dan aardig stukje bij: goeie vertolkingen, en daar heeft *The Florida project* bepaald geen gebrek aan. De jeugdige cast, met name Brooklynn Prince en Bria Vinaite als Moonee en Halley speelt de pannen van het dak. En dan

is er nog het acteerbeest Willem Dafoe, als zachtaardige motelmanager die zijn onfortuinlijke klanten vaderlijk bejegt. (Niels Ruëll in Knack Weekend)

- Dat *The Florida Project* echt tot leven komt, mag wat ons betreft grotendeels aan de acteurs toegeschreven worden. Brooklynn Prince overtuigt als het onbegrensde rakkertje, eerder irritant dan innemend, maar wel aandoenlijk en echt. De debuterende Bria Vinaite is zeer geloofwaardig als haar weinig ambitieuze moeder. Willem Dafoe tenslotte kan als acteur niet genoeg geprezen worden, maar dat men hem al maandenlang een Oscar toedicht voor zijn rol als optimistische conciërge, lijkt vooral gebaseerd te zijn op zijn personage en niet op zijn vertolking. (Sven De Schutter in K.U.T.-film)

Een eigen visuele stijl

- Sean Baker zegt over de visuele stijl van zijn film het volgende:

“Cameraman Alexis Zabe noemt onze visuele stijl ‘bosbessenijs met een zure twist’. Ik heb geen benul wat hij daarmee bedoelt, maar ik ben in de wolken met het resultaat. Het visuele was ontzettend belangrijk. Veel films over armoede zijn grijs en kil. Ik kan dat soms waarderen maar die esthetiek past van geen kanten bij onze locatie en ons verhaal. Ik wilde dat elke opname de kwaliteit had van een goede foto, ik wilde de vérité-poplook van ‘Tangerine’ verder ontwikkelen én ten volle profiteren van de kleurenrijkdom van Florida. We hebben de kleuren nog iets fellere gemaakt dan ze in werkelijkheid zijn. De redenering daarachter is dat de zintuigen van een kind iets scherper zijn en het de wereld in iets fellere kleuren ziet. Toch? (Uit een interview met Sean Baker in Knack Weekend)

Persspiegel

- *The Florida project* bepleit geen radicale omkering van het Disney-ideaal, maar een toe-eigening op kindermaat, de weinig fortuinlijke maat van Moonee en haar speelkameraden. Dat maakt Bakers film even tegendraads als publieksvriendelijk, zonder de personages of de kijker te geringschatten. Met een einde dat herinneringen oproept aan Truffauts *Les 400 coups*, waarin kinderen ook de vrijheid tegemoet rennen, wordt de keuze hoe Moonee's toekomst eruit zal zien finaal overgelaten aan de kijker. (Bjorn Gabriels in Filmmagie van januari 2018)

- Schreeuw het van de daken: *The Florida project* is een pracht van een film over kinderen in de marge van de American dream. Een sprookje van bittere werkelijkheid, tot je hart breekt. (...) *The Florida project* is een pracht van film over een zwaar onderwerp dat, voorbij alle fun, bloedernstig wordt genomen. Net door de vaak lichte toon geef je om deze mensen. (Jeroen Struys in De Standaard van 16/01/18)

- Door de ogen van een kind kan armoede er best vrolijk uit zien. Dat toont Sean Baker in het bruisende, onsentimentele en atypische *The Florida project*. (Lieven Trio in De Morgen van 16/01/18)

- Een kleurrijk, indringend drama, waarin een sprankje hoop schuilt. Sean Baker bewijst opnieuw zijn talent voor realistisch ogend drama, met grote sympathie voor antihelden. (Pauline Kleijer in De Volkskrant van 7/02/18)

- *The Florida Project* is verrassend en meeslepend. Hij vervalt nergens in clichés en blijft wrang maar puur. Juist de natuurlijke ontwikkeling van de omstandigheden zorgt ervoor dat het authentiek blijft aanvoelen. Er gebeurt misschien niet veel, maar de film houdt op briljante wijze een maatschappelijke spiegel voor zonder ooit met een moralistisch vingertje te zwaaien over de mogelijke oplossingen. Die zijn er in het echte leven namelijk ook niet altijd. (Michelle Iwema in Filmtotaal)

- Achter de nostalgische snoepkleuren van *The Florida Project* schuilt een giftige werkelijkheid. De nieuwe film van Sean Baker is een van die uitzonderlijke producties die je niet wilt missen. Laat je niet door dat pastelpalet misleiden. (Dana Linsen in nrc van 06/02/18)

